

BARBOTEIG

Sota l'onada, boniors, remors, brogits.
Sota l'onada, el pànic prorroga el temps,
que prorroga el pànic, i un silenci erm
respira clos dins de la pròpia respiració.
Entre onades, entre no-res i no-res,
alguns, pocs, bracegen i se'n surten.
Alguns fa anys que naden, o suren,
despullats de tot, fins a l'extenuació.
Llisquen, pneumàtics, les crostes de l'oceà.
Obturen, caníbals, el rumb cap a la lluna
i barbotegen, per les brànquies, el plor
inconsolable que a les ribes escumeja;
propens com un falcó a encimbellar-se
als farallons, a contracor de la marea
s'hi atormenta enfurismat.
Mutilats pels taurons, no fan peu
en les maresmes ni en les platges desnonades.
Si en la queixa creix l'onatge, es capbussen
en la nafra amb la sal que als morts escaten.
Amb urc de colibrí, en cercles aletegen,
com si amb el cos, sobre les aigües,
pogueren esgrafiar un últim crit salvífic.
Trepiden, abissals, dins de la tempesta.
S'ericen, espellats, com epitelis de la mar.
Sota l'onada, brams, mormols, gemecs.
Sota l'onada, el pànic prorroga el temps,
que prorroga el pànic, i un silenci erm
respira clos dins de la pròpia respiració.
No són naufrags ni malsons. Només bleix.

Josep Porcar. Poema del llibre «Llambreig» (2013)